

**R.P. Leonardii Lessii E Societate Iesu Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hymenianis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicæ Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Vtrum vt quis agat contra conscientiam, debeat agere contra
iudiciu[m] actuale præsens.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

D V B I V M . I I .

Vt rūm ut quis agat contra conscientiam, debet agere contra iudicium actuale præsens?

23
Medina negata.

M Edina hoc loco negat, dicens sufficere ut iudicium præcesserit, & non sit retractatum; tunc enim si quis contrarium agat, agere contra conscientiam.

Respondeo, Verius esse requiri iudicium praesens cui non obtemperet.

Probatur Primo, Quia nemo dicit se egisse contra suam conscientiam, nisi cum ageret, iudicaret se male agere.

Secundo, Quia non sufficit iudicium habituale contrarium, vt quis dicatur agere contra conscientiam: ergo non sufficit iudicium præteritum. Conscientia probatur; quia si iudicium præteritum non reuocatum sufficeret, etiam iudicium habituale ortum ex illo iudicio præterito sufficeret; nihil enim ex ipso iudicio præterito manet, quam iudicium habituale.

24 Tertiò, Quia sequeretur, omnia opera infidilium, qui putant se debere facere omnia ad honorem idolorum, esse peccata; quod suppono nunc esse falsum. Hoc sequi probatur. Vel enim referunt ea in hunc finem, & sic peccant; vel non referunt, & sic etiam peccabunt; quia faciunt contra conscientiam præcedentem nondum reuocatam.

Medina responsio refutatur.
Ad hoc respondet Medina dupliciter: Primo, Si paganus pietate naturali ductus det elemosynam, implicitè retractat intentionem præcedentem.

Sed contrà. Non agimus hic de intentione præcedente, sed de dictamine conscientia, quo iudicabat omnia opera sua ad honorem idolorum debere referri; hoc autem dictamen non retractavit; quia simul posset stare cum illa largitione elemosyna; & tunc sine dubio peccaret in illa largitione, quia faceret contra conscientiam actualem: ergo similiter peccabit si sufficit illam conscientiam præcessisse, & non esse reuocatam.

Respondet Secundò, Illam generalem relationem in idolum, si multum temporis intercesserit, euancescere; ac proinde non sufficere vt inficiat opera, quo post sequuntur, præsertim cum bona opera natura suā in Deum referantur.

Sed neque haec solutio ad rem facit; quia hic non agitur de intentione, sed de dictamine conscientia, quod etiam sine omni intentione potest præcessere.

Addit etiam, non esse verum, quod de intentione dicitur; non enim ideo intentio potest inficere opus sequens, vel non inficere, quia parum vel multum temporis inter ipsam & opus intercesserit (hoc enim nihil ad rem facit:) sedq; via post intentionem aliquis effectus proximus vel remotus remanet, ex cuius præsens vi sequitur opus, vt suprà q. 1. a. 6. est explicatum. Neque est necesse renduare intentionem, nisi quando series effectuum ex intentione sequentium est intercisa.

D V B I V M . I I I .

Quale peccatum sit agere contra Conscientiam?

Adrianus in 4. de Sacramento Confessionis.

25 q. 4. §. Vero nunc, putat agere contra conscientiam esse speciale peccatum: Circumstantia inquit, contra conscientiam, aut contra dubium conscientia, facit transgressionem distincta prohibitionis. Vnde infert semper exprimendum esse in confessione, nisi sacerdos satis per se alias aduertat.

Sed contrarium docet Diuus Thomas art. 5. ad 3. & alij passim. Et ex professo Nauarrus cap. Consideret, notabilis 6. de Pœnitentia, dist. 5. Vnde

Respondeo & Dico Primo, Peccatum ex hoc præcisè quod sit contra conscientiam, non habet ex eo quod sit contra conscientiam, non habet speciale malitiam; nisi fiat, vt conscientia vin-

catur. Prior pars probatur; quia commune est omni speciei peccati fieri contra conscientiam, sicut fieri contra præceptum, contra obedientiam, & charitatem Dei: ergo sicut peccatum ex eo quod sit contra præceptum, obedientiam, vel charitatem Dei, non habet speciale malitiam, sed generalem in omni specie peccati inclusam;

ita etiam ex eo, quod fiat contra conscientiam, non habet malitiam speciale. Altera pars probatur; quia qui ideo agit contra conscientiam, vt illam vincat, & quodammodo extinguit, ne amplius remordeat, (quo modo Lutherus decem annis contra conscientiam pugnasse dicitur) directè contemnit regulam omnis bona operationis, & consequenter Synteresim, & ipsum bonum honestum; & exponit se omnium scelerum periculo: atqui in hoc contemptu est specialis quedam inordinatio, eaque grauissima: ergo sic agere contra conscientiam, est speciale peccatum contra synteresim, & contra naturalem inclinationem voluntatis in bonum honestum.

Confirmatur à simili. Nolle facere opus præceptum, vt contemnas præceptum, est speciale peccatum contra obedientiam: & nolle facere, vt contemnas Deum, est speciale peccatum contra charitatem Dei: ergo nolle facere vt contemnas conscientiam, est speciale peccatum contra conscientiam, & consequenter contra synteresim & affectum naturalem honesti.

Dico Secundò, Peccatum contra conscientiam commissum, habet suam speciem ex materia particulari, in qua putatur versari; vel ex ordine ad particulare præceptum, cui putatur aduersari. v.g. ordinem ad materiam vel præcep- tum, cui putatur aduersari. Si putas rem, quam accipis, non esse tuam, attamen revera tua sit; erit peccatum furti. Si putas esse contra obligationem voti, erit peccatum sacrilegii. Ratio est; quia peccata accipiunt speciem ex obiecto vel actionis externe vel voluntatis. Nec refert, fitne hoc obiectum revera malum, an apprehendatur vt malum; quia voluntas fertur in illud, prout à ratione proponitur.

Idem colligitur ex D. Thoma art. 5. ad 3. cùm ait: Quando aliquid apprehenditur vt malum, semper apprehenditur sub aliqua speciali ratione mali; vt quod aduersetur tali præcepto, vel sit scandalum, vel simile quid.

Dices